

הגיע זמנו להתייפות. וכאשר מני סה מיישה בפעם הראשונה בישי ראל, לעשות זאת כהלכה למעשה... תוקפים אותו!

אין זה יאה ובודאי לא מתאים לרוח "העולם הזה"...

(5) ערבויות לפתיחה סימולטנית. הדרישות הנמוכות מאת ה מפעיל באופן יחסי לוותור על שכר-דירה ל-10 חודשים הביא מאות הצעות והפעלה של חנויות. המארגנים משקיעים זמן עצום ומאמץ רב לאתר את הטובים והרציניים שבהם ואחד העיקרים הראשונים בכל המאמץ הוא להביא לפתיחה סימולטנית של החנויות.

זאת בדומה למרכזים דומים בי חו"ל. ויש לכך יתרונות שיווקיים גדולים אשר לא כאן המקום לעמוד עליהם. מתן ערבות לפתיחה סימולטנית הינו איפוא צורך בסיסי וחיוני אשר כל מארגן בר דעת היה נוהג כך. ואולי אף בחומרה יתרה.

אי לכך, איני מבין מדוע מצא מר לביב את הצורך להציג נתון זה בלי הסבר ובאופן מקוטע.

(6) מר לביב מציין דמי הר-שמה בסך \$650 אולם אין הוא טורח לציין בעבור מה הכסף הזה. זו הפעם הראשונה שפרוייקט פתיחת חנות חנויות בישראל עורך קולקטיב טיב תקציבי לפירסום משותף ויעיל של החנויות כולן. ועוד רבות היתרונות לפעולה זו אשר לא כאן המקום להרחיב את הדיוור.

(7) מר לביב מוצא פיסקה ש-אני לא מצאתי - השוכר מתחייב לשכור אביזרים לסידור החנות מאת צוות שטיר. כאמור - סעיף זה אינו קיים בשום מקום. בעל חנות מתחייב לסדר יפה את החנות, אך בהחלט אין זה משנה מהיכן הוא לוקח את האביזרים. ההיפך הגמור הוא הנכון - זו הפעם הראשונה שבעל חנות יכול לשכור ציוד להקמת החנות, כולל שטיחים, וכך להקל עליו עומס תקציבי בפתיחה. לצוות שטיר מגוון הצעות טובות מאוד להקל עליו פעולה זו, וזכות שימוש בשירותים אלה של צוות שטיר הם לאנשי הפרוייקט בלבד.

פעולה מיוחדת ויוצאת דופן זו, תחת אשר תזכה לשבח, וזכה לקיטודג ולהצגה מעוותת. חבל

דוב שטיר, חנכ"ל צוות שטיר, תל-אביב

צ"צ' ומר' אנטואנט

שאלת תס מת-אביב. איך זה שלעיריית תל-אביב אין כסף למזון לנצרכים, אך יש לה די תקציב כדי לשלם מיליונים להופעות התיזמורות בנגנים? האם ראש העיר הוא חסיד כה נלהב של מרי אנטואנט?

ה. רלף הלינגר, תל-אביב

מי אתה, מר ברול?

במדור "אנשים" ("העולם הזה" 2244) תואר אמנון ברול כ"אוצר אמנות". ה-אמנם?

התואר שבו הכתרתם את סוקר התערוכות לשעבר, אמנון ברול, לא מגיע לו. שכן אוצר-אמנות הוא תואר הניתן לאדם האחראי על אוצרות מוסיאון, ולפי מיטב ידיעתי אין, לא היה ולא יהיה בקרוב ברול אוצר של מוסיאון כלשהו בישראל.

אמרגן עדיין לא נחשב לאוצר, ואל לכם להקדים את המאוחר. ואם כבר אז כבר: מדוע מדור האמנות שלכם לא סקר את השע-רויה שנקראה תל-חי 80, שאמרגן גנה הבילעדי הוא אמנון ברול הנ"ל?

אילנה מרגלית, קרית ביאליק

(המשך מעמוד 6)

נה ועל תיקוונה ושאיפתה שרוויחה זה זמן תושג.

(ד) חוק ביאת המשיח - תובטח בחוק האמונה, שמשיח צדקנו בוא יבוא, במקום או במי אחר, וייקבעו סידורים נהליים לקבלת פניו.

תיקוונתי ששיכורי המלל והפעיריות הראוותנית - המהווים רוב בממשלת ישראל - יאמצו כמה מן ההצעות האלה.

חיים נחמן ביאליק כבר אמר על שכמותם: "המשוועים כל היום, אחוזה עונית ומרותחי קצף, לגדולות, ובתפישם בפייהם את-ה מרובה ובתובעם אותו מזולתם, נפשם תרועה וידם לשכר כאלו כבר ביצעוהו" - בשירו "ראי-תיכס שוב בקוצר ידכם".

דני זילבר, פתח-תיקווה

מקום מהודר ואלגנטי

בעיקבות כתבתו של יגאל לביב על התנאים המוזרים לשכירות חניס בדיונגוף סנטר ("העולם הזה" 2245).

(1) במכתבי המצ"ב כבר עמית דתי על העובדה כי מר לביב סילף עובדות, השמיט נתונים ומסר לקורא נתונים לא נכונים כלל. אך בנוסף, לא התעלמתי מזאת כי ישנם קטעים בכתבתו שהינם אמת (פחות או יותר), ועל זאת ברצוני להעיר.

(2) מר לביב מציג בכתבה שורה של חלקי סעיפים הלקוחה מחוזה ההשכרה של חנות מסויימת בין בעל חנות פלוני לבין שוכר אלמוני, חוזה הניתן ככל חוזה לשינוי לפני חתימתו בהסכמת הצדדים. חוזה אלה אינם סופיים אלא הצעות להסכם אשר רק בהסכמת שני הצדדים ניתן לבצעם. ואכן - בהחלט נערכו שינויים בסעיפים שונים בין משיכירים ושוכרים על פי הסכמתם בינם לבין עצמם.

מר לביב מוציא מתוך מאות סעיפים וסעיפיימישנה כמנין סעיפים המציגים חוזה משונה ודרקורי, כי כאשר אין הדבר כך בכלל, וזאת מתוך מגמה משונה לתקוף את הפרוייקט.

(3) במרחב הדיונגוף סנטר יש נן להשכרה ולמכירה עשרות וארלי מאות חנויות, כל חנות ותנאיה. מרחב ההצעה של צוות שטיר כולל כ-50 חנויות בלבד במפלס קומה אחת בלבד. בידי כל שוכר האפשרות לשקול באם הצעת שכיררת חנות, שאינה במרחב ההצעה של צוות שטיר עדיפה או לא.

השוכרים, שהינם אנשי-עסקים, אינם נשטמטמים ויכולים בקלות לי עשות את חשבון הכדאיות, ואכן הללו עשו חשבון עסקי ומצאו כי ההצעה בהחלט טובה.

(4) מר לביב קובל על כך כי בדרישות ההסכם נאמר כי על כל עובדי החנויות להיות לבושים באופן אלגנטי ושומרים על כללי הגיינה בסיסיים.

מעניין מה היה קורה אילו בר דיונגוף סנטר כל העובדים היו לבושים בסנדלים ישנים, בלי גרביים, רגלים מצחינות, מכנסיים, גופיות, בלתי מסורקים, עם הרבה ליכלוך שחור מתחת לצפורניים, ונניח שעובד כזה היה מוכר למר לביב אפטר-שייב, בוודאי היה מר לביב רץ לדווח לקוראיו כי אין הוא מבין כיצד במקום מהודר ואלגנטי כמו דיונגוף סנטר נמצאים מוכרים כאלה. ומה רע ש-סוף-סוף קם אדם אחד (אני, כותב שורות אלה) אשר מוצא לנחוק לכפות על קמצוץ חנויות בישראל שיהיו דוגמה לכלל בנקיון, הגיינה, יחס אדיב ללקוח? לאסוף קומץ מפעילי חנויות אשר יסכימו לתנאים כאלה סביבתיים אשר ישמשו אות ומופת? כה רבות מדובר על הישראלי המכוער ש-

גברים של יום ראשון

נהנים מ-15% על חשבון הבית.

כל יום ראשון באפרופו. (... כי לאפרופו יש יומהולדת). גבר, זכור, ארוחת בוקר או ארוחת צהרים תעלה לך פחות כל יום ראשון באפרופו, מ-9.00 בבקר עד 3.00 אחה"צ.

* נשים תהינה מהנ"ל, בפרט ובכלל, כל יום רביעי.

גן-קפה אפרופו,

ב"גן-יעקב", בין "היכל התרבות" ל"הבימה", פתוח כל יום מ-9.00 בבקר עד 2.00 בלילה. טלפון: 03-280143.

נפגש באפרופו.

נשים של יום רביעי

נהנות מ-15% על חשבון הבית.

כל יום רביעי באפרופו. (... כי לאפרופו יש יומהולדת). גברתי זיכרי ארוחת בוקר או ארוחת צהרים תעלה לך פחות... כל יום רביעי באפרופו, מ-9.00 בבקר עד 3.00 אחה"צ.

* גברים יהנו מהנ"ל, בפרט ובכלל, כל יום ראשון.

גן-קפה אפרופו,

ב"גן-יעקב", בין "היכל התרבות" ל"הבימה", פתוח כל יום מ-9.00 בבקר עד 2.00 בלילה. טלפון: 03-280143.

נפגש באפרופו.